

DESIRE®

Joanne Rocková
Jako zázrakem

 HARLEQUIN®
TM

JOANNE ROCKOVÁ

JAKO ZÁZRAKEM

PŘEKLAD

KAREL DUBEN

Milá čtenářko,

je to stará známá pravda, že kdybychom se při posuzování potenciálního partnera řídili jen rozumem, asi by lidstvo už dávno vyhynulo. Pocit, že jeden druhého nemůže vystát a že se k sobě vůbec nehodí, měli oba hrdinové povídky Dokonalá výhra, a přesto i je dostihla ta nevyzpytatelná kouzelnice láska. Hrdinové povídek Láska prochází kuchyní a Jako zázrakem zase dojdou k závěru, že k vybudování solidního vztahu pouhá přitažlivost a vzájemná chemie nestačí. A přece je tato rozbuška dovedla někam dál, kde už nebojuje každý sám za sebe, ale najednou jsou pár, který hledí společným směrem. Ano takové zázraky dokáže láska navzdory lidskému rozumu.

Přeju Vám hezké chvíle s knihou.

S láskou

Váš Harlequin

Joanne Rocková

JAKO ZÁZRAKEM

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Make Believe Match

První vydání:
Harlequin Books, 2023

Překlad:
Karel Duben

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2023 by Harlequin Enterprises UCL
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire DUO jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-8342-357-9 (EPUB)

ISBN: 978-83-8342-358-6 (MOBI)

ISBN: 978-83-8342-359-3 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Jessica Lewisová si většinu večerů svou aktivitu jako servírka pro cateringovou společnost vysloveně užívala. I když byla mezi personálem, ne mezi hosty, nasávala slavnostní atmosféru akcí, které se konaly v jejím rodném městě v Royalu v Texasu. Takhle se aspoň zpozvdálí mohla účastnit života mocných a bohatých. A krásných. Když roznášela koktejly ženám oblečeným do šatů, které se daly najít jen na stránkách módních časopisů nebo na přehlídkových molech v Miláně, představovala si sama sebe, jak hledí do západu slunce, usrkává ze sklenice něco výjimečně dobrého a po těle jí splývá hedvábná róba. Možná je marnivá. Ale kdo by se tomu mohl divit? Vždyť je žena!

Dnešní večer se ale žádné z jejích předchozích směn ani v nejmenším nepodobal. V první řadě ji tížily špatné zprávy a nedokázala ze sebe setřást pocit zmaru od chvíle, kdy si všimla na nočním stolku své matky upomínky z banky.

„Máš tam objednávku, Jess,“ šťouchl do ní kolega, který studoval v posledním ročníku na univerzitě a dělal spolu s ní tuhle práci od samého začátku, a pokynul hlavou na samý konec baru.

Dnes se akce konala v elitním golfovém klubu s klimatizovanými prostory pro hráče. A místo pro soukromou oslavu si společně s krytou terasou pronajala velmi známá a bohatá royalská rodina

Nobleových. Nobleovi nelitovali peněz a tohle byla předsvatební party, na niž se shromáždil celý jejich klan, který navštíví i svatbu jejich syna: úspěšný spisovatel Xavier Noble si bude brát Arianu Ramosovou, úspěšnou herečku a tvůrkyni vlastní lifestylové značky. Xavier ani Ariana, pro blízké přátele a rodinu Ex a Ari, tu dnes nebyli, protože bydleli v Los Angeles. Ale to jejich rodinu nezastavilo: jak se den svatby nezadržitelně blížil, v jednom kuse hostili všechny z Royalu. Jessica vždycky sledovala společenskou rubriku s velkým zájmem. Dokonce se těšila na to, že bude na téhle party pracovat a že si konečně přiřadí tváře ke jménům všech těch lidí, o nichž četla ve společenských sloupcích. Ale po té ráně, která na ni dopadla, když zjistila pravdu ohledně finanční situace svých rodičů, v sobě Jessica už žádný zájem nedokázala vzbudit. Všichni ti privilegovaní, kteří se potloukali po baru nebo si dávali pár jamek na golfovém hřišti, jí byli úplně lhostejní.

Naklonila tvář ke klimatizaci, aby si osvěžila zpocenou tvář a krk. Bylo jí jasné, že se potí spíš ze stresu než z práce nebo kvůli davu kolem. „Jasně,“ zamumlala automaticky a podívala se na ták s pěti drinky, zatímco si snažila vybavit, kdo si co vlastně objednal. „Hned jim to zanesu.“

Další číšník, mohutný muž jménem Matt, který by klidně mohl zastat místo vyhazovače, kdyby to bylo zapotřebí, se na ni starostlivě zamračil. „Jsi v pořádku?“

Sevěrela pevněji ták a vzpomněla si na množství číslic na upomínce, kterou její rodiče musí splatit do dvou měsíců. Vůbec nebyla v pořádku, byla od tohoto stavu tak vzdálená, až to hezké nebylo. Obzvlášť, když si uvědomila, že její rodiče před pěti lety refinancovali svou hypotéku, aby jí pomohli s výdaji během studií. Proč jí proboha neřekli, že museli

zaplatit tak nemravné množství peněz? Byla na sebe tak pyšná, že pracovala na těchto akcích a mohla si dovolit splácet studium muzikoterapie úplně sama! Teď si ale přála všechny ty peníze vzít zpět a věnovat je na dluh, který mezitím narostl jejím rodičům. Jak by mohla pokračovat ve studiu toho nákladného programu, když je očividné, že její rodiče jsou na pokraji bankrotu? Sevřel se jí žaludek, když si uvědomila, že všechno, zač tak tvrdě bojovala, by mohlo přijít vni-več. Ale myšlenka na to, že by dosáhla svého cíle za cenu toho, že by její rodiče ztratili domov, byla mnohem, mnohem bolestnější.

„Jsem v pořádku,“ odpověděla jasným hlasem a sledovala skupinu mužů v drahých golfových kalhotách a tričkách, kteří komusi halasně připíjeli. „Proč se ptáš?“

Asi polovina lidí ze shromážděného davu hrála golf, druhá polovina se potloukala kolem v oblecích nebo krásných večerních toaletách. Večer byl skutečně na vysoké úrovni, předkrmy vytvářel oceňovaný šéfkuchař a z balkonu zněla hudba, kterou jim pouštěl velice slavný DJ.

Matt si vzal z pultu svůj vlastní tác naložený několika drinky a vybalancoval si ho na svalnaté paži, přes druhou měl přehozený sněhobílý ubrousek. „Protože jsi mi řekla, že jim to odneseš, už když jsem ti říkal, že mají hotové drinky, což bylo asi před deseti minutami.“

„Zatraceně. Díky, Matte.“ Jessica se protáhla kolem svého kolegy k baru a snažila se vydolovat z mozku vzpomínku na to, kam tohle pití přijde. „Musím sebou hodit.“ Kdyby měla tuhle práci ztratit zrovna teď, když potřebovala peníze víc než kdy jindy, byla by to katastrofa. A taky by to bylo extrémně nezodpovědné.

Zvuk ledových kostek dopadajících do sklenic, tlumené výbuchy otevíraného šampaňského, šustění šejkru, to vše se prolínalo s lehkým smíchem a hudbou. Několik lidí tančilo na tanečním parketu na horní terase. Jessica se snažila ničeho si nevšimnout a jen dělat svou práci. Rychle odložila prázdný tác a vzala do rukou ten naplněný.

Kam s tím?

Věděla, že jeden z drinků v sobě má něco zvláštního; asi bylinky. Nebo vlastně kurkumu. Když si to vybavila, vzpomněla si, ke kterému stolu objednávka patří.

Nasadila na tvář úsměv a rychle roznesla čtyři z pěti drinků lidem, kterým patřily, všichni byli z jedné společnosti a nikdo si, jak se zdálo, nevšiml, že se jejich objednávka opozdila, protože byli ponořeni do živého rozhovoru, který se týkal golfu. Pak se obrátila na podpatku a proplétala se davem, zatímco se snažila rozpomenout, komu patří pátý drink. Sklenice šampaňského. Rozhlížela se po návštěvnících party poblíž jejího rajónu a pak se obrátila ke schodům, aby sešla znovu k baru o patro níž. A narazila přímo do stěny.

„Uf.“ Vzduch, který jí unikl z plic, vydal zvuk, který doopravdy nebyl vůbec elegantní. Rychle se snažila zachytit tác, ale bylo už pozdě, sklenice se šampaňským se už už kácela... a najednou přistála přímo v dlani neznámého muže. Protože samozřejmě, ta stěna, do níž narazila, byl jeden z hostů na večírku. Velmi mužný host, který měl na sobě černý hedvábný oblek, co dozajista stál víc než její auto. A na něm, jak už to dnes její štěstí chtělo, se skvěl flek vylitého šampaňského.

V panice si jen vzdáleně uvědomovala, co je ten člověk zač: světle hnědé vlasy, které mu padaly

z čela, zelené oči a lehký porost na čelisti. Ztělesněná elegance a přitažlivost. V očích měl cosi šibalského a na rtech mu pohrával pobavený úsměv, když se na sebe díval a zjišťoval škody. A taky si prohlížel její nadra, vždyť se k němu přitiskla jako žvýkačka. „Moc se omlouvám,“ vyhrkla a ustoupila, zatímco jí tváře plály jasnou červení. Měla pocit, že se na ně dívají úplně všichni kolem nich. „Dám vám ubrousky.“

Rychle položila ták na malý stolek u zábradlí, které běželo kolem celé terasy, napřímila se a sáhla do kapsy velké černé zástěry, z níž vytáhla svazek koktejlových ubrousků. Vypadalo to, že ostatní hosté už se zase vrátili ke svým aktivitám a tahle malá nehoda je přestala zajímat.

„Není třeba, slečno,“ promluvil na ni barytonem hladkým jako máslo. Zarazila se těsně předtím, než se ubrousky dotkla jeho hrudníku. „Já to zvládnu sám.“

Ten jeho hlas. Její hudební sluch se cítil poctěn tím sametovým zvukem a bohatostí jeho hlasu, a dokonce se mu podařilo poněkud zmírnit paniku, která ji zachvátila. Vždyť málem porazila jednoho z hostů! „Ne. Pomůžu vám,“ trvala na svém. Chtěla nějak odčinit svou vinu, vždyť dobře věděla, že byla rozptýlená od samého začátku. „Rychlost akce může mít vliv na to, jestli se látka zachrání, nebo ne.“

„V tom případě bych měl jednat rychle.“ Usmál se na ni, odložil teď už prázdnou sklenku a vytáhl z kapsy kapesník jako hrdina nějakého romantického románu z osmnáctého století. Vždyť kdo ještě nosí kapesníky? Ten extrémně přitažlivý muž s barytonem, který ji nesmírně vzrušoval. To byla očividná odpověď.

„To je vlastně ještě lepší nápad,“ souhlasila, nacpala si ubrousky zpět do zástěry a vzala si od něj bílý

bavlněný kapesník, aby jím setřela aspoň to nejhorší. „Tohle se aspoň nerozpadne, až zvlhne.“

Vzala do dlaně látku obleku a lehce kapesník tiskla na vlhké skvrny, zatímco se klouby prstů tu a tam dotkla jeho hrudníku.

Její slova kolem nich vytvořila jezírko ticha. *Zvlhne* dostávalo zvláštní a zajímavé významy. Najednou si byla až příliš vědoma toho, že se ho dotýká, a bylo jí ještě větší teplo. Ztuhla a upadla do smrtelných rozpaků. Zřejmě to vycítil, protože jí vymanil látku z prstů. „Taky bychom se tady raději neměli předčasně rozpadnout.“

Jessica ustoupila, založila si ruce na hrudník a byla si vědoma toho, že celé její tělo na tohoto muže extrémně reaguje. „Vysmíváte se mi?“

Nedokázala číst jeho výraz, když se na ni s úsměvem díval. „Vůbec ne.“ Ještě dvakrát si přešel kapesníkem přes vlhkou látku a pak ho vložil znovu do kapsy. „Usmívám se tomu paradoxu, že nejzábavnější část této akce zapříčinil někdo, kdo je pravděpodobně příliš vytížený na to, aby ode mě přijal drink jako omluvu.“ Podíval se na její číšnícký stejnokroj, bílou košili se širokou černou kravatou a černou sukni.

Cítila náhlé teplo všude tam, kde ucítila jeho pohled. „Od vás? Proč byste se měl omlouvat?“ Přemýšlela, jestli si skutečně myslí, že to byla jeho vina, nebo jestli se jen chová zdvořile. A jak to, že tu jejich nehodu považuje za *zábavnou*? Zaujalo ji to. „To já bych vám měla koupit drink vzhledem k tomu, že jsem vás málem poslala k zemi.“

Zvedl jedno obočí a lehce se zhoupl na patách. „Naštěstí pořád ještě stojím na nohou.“ Dlaní si přešel místa, kde do něj vrazila.

Stáli naproti sobě nejspíš příliš dlouhou chvíli.

Jessica přemýšlela, jestli si jeho tělo pamatuje to

její tak zřetelně, jako si ona pamatuje to jeho, když se ho dotýkala. Pořád stáli a nic neříkali. Jen se na sebe usmívali. Sdíleli spolu cosi nečekaného a nevyřčeného.

Pak ale její pozornost upoutalo barmanovo zavolání, aby někdo doplnil zásoby vodky. Jessica potřásla hlavou a probrala se z mlhy, která jí zaplnila mozek. „Radši půjdu.“ Sklonila se, sebrala tác a strčila si ho pod paži. „Ještě jednou se omlouvám, pane...“

„Oliver Price. Pro vás jen Oliver, slečno...“

„Já jsem Jessica Lewisová,“ pronesla bez dechu. Nedokázala si pomoci. Doufala, že to Oliver připíše tomu rušnému večeru a spoustě práce. „A pro tebe, Olivere, jen Jessica. Za necelé dvě hodiny tady končím. Ráda ti ten drink vynahradím, jestli tu ještě budeš.“ Překvapeně sebou trhla, ta slova z ní vylétla dřív, než se nad nimi mohla zamyslet. A co bylo ještě víc překvapivé? Vůbec se jí nechtělo to pozvání stáhnout, i když zrovna teď vůbec neměla na žádný vztah čas. Ráda by si myslela, že z ní ten návrh vyletěl čistě jako způsob omluvy, ale sama tušila, že za tím je ještě něco víc. Její život se odehrával jen mezi prací a školou a zkrátka... zkrátka jí chyběla mužská společnost. Čemu by mohlo ublížit, když si s ním vychutná jeden drink?

Než mohl odpovědět, rychle na něj pokývla hlavou a seběhla ze schodů. Nechtěla vědět, jestli se pokusí najít si výmluvu, aby se jí zbavil. Chtěla mu dát tu nabídku, protože mu chtěla nějak kompenzovat to, že na něj vylila šampaňské. Určitě to neudělala proto, že Oliver Price má tak krásný baryton, při němž se jí chvějí kolena a který by dokázala klidně poslouchat celou noc. Skutečnost, že všechny její ženské smysly byly nabuzené a doslova v ní tančily, s tím neměla vůbec nic společného. Ne! Kromě toho ji napadlo, že

sklenička na dobrou noc s tím cizím mužem jí alespoň dá námět na to, aby dokázala myslet na něco jiného než na katastrofickou sumu, kterou si přečetla v upomínce na matčině nočním stolku.

Nic jí ale nepomůže zapomenout na to, co musí udělat zítra. Protože místo toho, aby si zaplatila příští semestr, začne každý cent, který si vydělá, posílat na účet svých rodičů, aby jim pomohla zachránit jejich domov. Její sen, vysokoškolský diplom a certifikát muzikoterapie, bude muset počkat.

Oliver Price tu ženu sledoval očima celý večer. Lokty se opíral o zábradlí v patře, z něž shlížel na venkovní bar a oheň, a teď potřásl ledovými kostkami ve sklenici se skotskou whisky. Jessiku Lewisovou nebylo těžké sledovat v davu. Proplétala se davem kolem osvětlené fontánky, nosila pití hostům s příjemným úsměvem a její boky se v černé sukni lehce pohupovaly. A když se trochu shýbla, aby položila duhově zbarvený drink před mladou ženu, která seděla s rančerem, kterého Oliver znal z Dobytkářského klubu, nedokázal spustit oči z jejích nohou. Jessica se s tím párem krátce čemusi zasmála a se širokým úsměvem od nich odešla, aby si na ták naložila další várku drinků. Protože měla husté vlasy svázané do vysokého ohonu, měl Oliver dobrý výhled na její profil a viděl, že má ve tváři laskavý výraz a zájem o to, co jí ti lidé říkali.

Oliver si povzdechl. Na téhle party bylo ještě nejméně dvacet lidí, s nimiž by rád promluvil pár slov, ale nedokázal se přimět k tomu, aby tu dívku přestal sledovat. Skupina pořád ještě hrála a svěží popová píseň přilákala na taneční parket menší dav. Vzduchem se vznášela vůně toastovaných marshmallows, které si na několika stolech mohli hosté opékat sami. Ale nic z toho ho nedokázalo vyrušit od sledování

Jessiky. Když ho mezi sebe před chvílí vtáhla skupinka přátel, a on je všechny rád viděl, dokonce i tehdy zjistil, že mu myšlenky neustále odbíhají ke krásné servírce, jejíž oči měly barvu, která se těžko popisovala. Něco mezi modrou a zelenou, jako barva moře v létě. Už jen to, jak myslel na ty její oči, mu napovědělo, jak nemoudře na tu sexy číšnici reaguje. Nikdy nebylo v jeho stylu nechat se kvůli někomu rozptylovat. Jako generální ředitel Nexusu, globální marketingové firmy, kterou založil se svým partnerem Nikolaiem Williamsem, dával Oliver přednost krátkým funkčním aférkám, které mu dávaly prostor na to, aby se soustředil především na svou práci. Velmi často cestoval mezi svými pobočkami, a nebyl prostě v pozici, kdy by si mohl dovolit vážný vztah. Obvykle vyhledával společnost stejně smýšlejících žen v podobné situaci, takových, které byly zaměřené na kariéru a které měly zájem jen o příležitostně strávený příjemný čas. Takže to, že se se mu z nějaké ženy takhle zatočila hlava, nebylo jen neobvyklé. Kromě toho to totiž byl taky hodně špatný nápad. Protože si velmi dobře pamatoval její zrychlený tep, když se její tělo přitisklo k jeho. Viděl, jak jí zrudověly tváře očekáváním. A nic z toho, jak na něj reagovala, nesvědčilo o tom, že sdílí jeho pohled na vztahy, a že by vyhledávala čistě rekreační sex bez jakýchkoli závazků. Ne. Všechny instinkty mu říkaly, že Jessica je ten typ ženy, která čeká, aby se po třetí schůzce vrhla do vztahu naplno. Nebo možná zkrátka do té doby, než bude sexuální chemie příliš velká na to, aby ji ignorovala. Odkdy něco takového dokáže vzbudit jeho zvědavost? Proč jí chce ukázat, jak skvělá může být vzájemná přitažlivost?

Proklel se v duchu za ty myšlenky a odstoupil od zábradlí. Říkal si, že by měl z party okamžitě odejít.

Vždyť už tak zůstal déle, než plánoval, a to nejen proto, že chtěl podpořit rodinu Nobleovu, protože byl dobrým přítelem Trippa Noblea, který šel za svědka na Exově a Ariině svatbě, ale také proto, že vážně přemýšlel o tom společném drinku s Jessikou. Bylo mu ale jasné, že to není dobrý nápad. Odložil svou sklenici na ták, který ležel poblíž, zamířil ke schodům a sešel dolů k baru. Tam se podíval na hodinky, od chvíle, kdy do sebe s Jessikou vrazili, uplynulo už půl druhé hodiny, a ona mu řekla, že její práce skončí za necelé dvě. Věděl, že zítra brzy ráno musí odletět do své kanceláře v New Yorku, takže bylo jasné, že to nejmoudřejší, co může udělat, je poděkovat svým hostitelům a odejít.

O deset minut později se loučil s rodiči Xaviera Noblea, děkoval jim za skvělý večer a byl na cestě ven. Širokým obloukem obešel fontánu a terasu, protože si pamatoval, že právě tam Jessica obsluhovala několik párů, stejně jako i pár stolů nahoře. Teď, když byl rozhodnutý, že se zachová chytře a pustí ji z hlavy, byl odhodlaný udělat všechno, aby se jí vyhnul.

Plány mu však zmařila hubená blondýna v bledě fialových šatech, která mu vstoupila do cesty. „No ne! Vždyť to je Oliver Price!“

Anabeth Ackermanová se sotva držela na vysokánských podpatcích svých levandulových bot a stuhy z velké mašle, kterou měla na rameni svých krátkých koktejlových šatů, za ní vlály jako ocas dětského draka. Při pohledu na ni se mu sevřely vnitřnosti. Anabeth pracovala pro konkurenční marketingovou společnost v Dallasu, takže doufal, že ji tady dnes neuvidí, ačkoli věděl, že se s Nobleovými zná. Před rokem spolu měli krátký románek a byla v řadě jeho vztahů jistou anomálií, byla ženou, která nejprve tvrdila, že jí jde jen o nezávaznou zábavu, ale po několika schůzkách otočila o sto osmdesát stupňů

a navrhla, že by měli postoupit na další úroveň. Když odmítl, nepotěšilo ji to, a on získal dojem, že není zvyklá na to, aby od mužů slyšela ne. Možná to ještě neslyšela nikdy. Zvyšovala na něj tlak tím, že zveřejňovala jejich společné fotografie na sociálních médiích, zvyšovala neustále jejich počet a dávala tak světu najevo, že jsou pár. Ačkoli to tak nebylo. Oliverova matka na to skočila a ona a vlastně i všichni okolo si mysleli, že je konečně připravený se usadit. A opět to byla zejména jeho matka, která byla následně zraněná nejvíc, když se dozvěděla pravdu.

„Ahoj, Anabeth.“ Přiměl své rysy k tomu, aby se seskupily do zdvořilého výrazu. Pak pokývl k východu. „Jsem zrovna na odchodu.“

Zvedla své bledé obočí a našpulila fuchsiově namalované rty. „Teď nemůžeš odejít, Olivero,“ řekla pánovitě a položila mu ruku na klopu saka. Zavanula k němu její květinová vůně, kterou nikdy neměl rád. „Vždyť jsem sotva přišla.“ Její dokonale namalované nehty se do něj zabořily jako drápy a naklonila k němu platinově blond hlavu, jako by mu chtěla svěřit nějaké tajemství. Nebo ho políbit na tvář?

V tom zlomku vteřiny, kdy se obával tohoto scénáře, najednou zahlédl Jessiku Lewisovou. Zrovna si oblékala vybledlou džínovou bundu a mířila právě k tomu východu, jež chtěl použít i on. Tmavý ohon se jí kýval ze strany na stranu jako záchranné lano, na které nedosáhl.

„Jessiko, počkej!“ zavolal na ni, aniž by si promyslel důsledky svého činu. Zachoval se prostě jako člověk, který se za každou cenu chce dostat z noční můry, jíž by se rozhovor s Anabeth dozajista po nějaké chvíli stal. Kromě toho si nebyl jistý, jestli by s ní vůbec mohl mluvit a udržet při tom na uzdě svůj hněv za to, co způsobila jemu a jeho matce.